

MIJNE GANZEN.

E hadden ze onder 'n broedsche kip gelegd, zes ganzeneieren. Voor dat de minorca 't besluit nam die reuzendingen uit te gaan broeden, scheen ze ze aan 'n onderzoek bloot te stellen. Eén ei bleek afgekeurd, dat vond ik kapot tegen den achterwand van 't hok aangekeild.

Toen 't tijd van uitkomen was, ging ik heel voorzichtig 'n kijkje nemen. Fijn gepieper, veel zwakker geluid dan van kipkuikens, hoorde ik; niets was echter nog goed te onderscheiden, dan 'n pluisonzige massa. Later bleek, dat er vier waren uitgekomen; alleraardigste peuters, oranje met mosgroene kopjes en vleugelsompjes. Ze waggelden al op 't rijdje achter elkaar aan toen ze voor 't eerst in den ren kwamen. De kloek werd wel wat driftig, toen ze hen leerde, hun voedsel te pikken, waarvan ze niet 't minste besef aan den dag legden, 't was dan ook 'n les, die voor hen onnavolgbaar was. Dit bezwaar was echter spoedig opgeheven, want ze slobberden zoowat van 'n papje van meel met water, gehakt groen en fijne aardappelen. Toen 't schemer geworden was, lokte de kloek hen steeds dringender naar 't hok, ze gaven echter geen gehoor, ze volgden niet; 't dier deed alle moeite, om hen bijeen te krijgen, bij zich binnen te roepen, maar zonder resultaat. Eindelijk kroelden ze in 'n renhoekje bijeen op 'n hoopje en de kloek nam ze onder de vleugels; we sloegen er 'n beschutting tegen nachtkou overheen. Wel hadden de diertjes 't soms te kwaad, als de stevige minorca met 'r sterke pooten den grond openkrabde, dan werd wel eens zoo'n teer diertje meegeharkt, dat dan twee, driemaal kopje buitelde, want zoo vlug als kipkuikens de harkende pooten ontgaan, kunnen zij niet uit de voeten.

Als ze voor 't eerst uitgingen, was 't een heele opstand in de kippenrennen toen 't vreemdsoortig gebroed er langs wandelde. Oorverdoovend gekakel dat misschien wel 'n uitjouwen beteekende, klonk van alle kanten. De kloek werd woedend, vloog nu en dan tegen 't ijzergaas op, waarachter de scheldende kippentropen dreigden. Ik bracht meestal zelve hun voedsel en ze gewenden erg aan me; met fladderende vleugelsompjes kwamen ze aangewaggeld. Ze groeiden goed, langzamerhand verloren ze hun steeds lichter geworden dons en kwamen de slagpennen. De kleinste vond ik op 'n morgen in den ren liggen, de pootjes uitgestrekt, de nek slap, oogjes gesloten. De andere peuterden aan z'n vleugels, trokken aan de pooten of om hem op de been te helpen, of, zooals 't bij kippen en duiven ook vaak 't geval is, omdat 't abnormale van 'n makker hen hindert; ik weet 't niet, maar ik nam 't diertje vlug op, niet anders veronderstellend, dan dat 't stervend was. Ik legde 't in watten, want van drinken of slobberen had 't volstrekt geen besef meer. Tegen den middag kwam 't wat bij, krabbelde 't wat op en deed eindelijk 'n paar dwaze passen, later slobberde 't 'n weinig. Den anderen dag was 't heel wat levendiger en toen ik 't 's middags op 't grasperk bracht, dwaalde 't piepend rond, totdat 't de kloek hoorde. Onmiddelijk waggelde 't op 't geluid af naar den ren. 't Schaarde zich weer bij de anderen, of er niets gebeurd was. Wij hadden 'n groote zinkbak in 'n omrasterd grasperk laten graven. Toen die vol water was en ze daar voor 't eerst in plonsden, nam ik de kloek goed waar; ze vond 't blijkbaar zoo heel vreemd toch niet, 'r kroost te zien duiken en plonsen. Ze liepen nu heel den dag te grazen op 't groote perk en 't werden mooie, stevige blanke vogels. Ik zag ze zoo gaarne, liggend als schuitjes in 't grasgroen tegen 't donker pijnboschje. Ze werden zó mak, zó tam. Als ze eens naar hartelust mochten dwalen, deden ze bij voorkeur hun middagslaapje aan onze voeten als we op den tuinbank gezeten waren; eerst altijd nog schuin kijkend, 'r blauw gekringde oogjes in 't zeil, later heel gerust. Ze lieten zich streelen, ze aten uit onze handen. kwamen van ver fladderend aangewaggeld, terugschreeuwend op onzen roep. Als 't brood uit de hand hen wat hard was, liepen ze er mee naar den waterbak en wierpen het daarin, om 't te doen weeken. Tegen vreemden sisten ze en hielden ze zich wat op 'n afstand. Als men wat opvallend anders gekleed was, vertrouwden ze 't ook niet; stonden ze met uitgerekte halzen te kijken, totdat ze langzamerhand zekerheid kregen zich

niet te vergissen. 't Waren lieve, zachte dieren, nooit heb ik ze zien vechten, als toen een van de vier zich zwart bemodderd had, hoe ie zoo vuil kwam weet ik niet, maar 't was meer dan erg. Toen ie dan ook bij de blanke zusters kwam, staken ze alle de koppen bijeen, uitgerekt de halzen; elkaar rakend met de snavels schenen ze in vertrouwelijke onderhandeling, waarvan 't gevolg was dat de vuilpoets opeens aangevallen werd. Ze pluisten, trokken en plukten onophoudelijk aan de bemodderde veeren, zoodat ik 't dier moest ontzetten. Eens, weer over 't ijzergaas gefladderd zijnde, waren ze in 'n groot, dicht perk petunia, dat blijkbaar 'n lekkeren schotel voor hen bleek te zijn, terecht gekomen en aan 't grazen geweest. De kleverige bloemen waren tusschen hunne vleugels en veeren geplakt, ranken waren om hun nek geslingerd, zoodat ze met bonte bloemen omstrengeld te voorschijn kwamen.

Waarom ze toen elkaar de bloemen niet afrukten? Er was zoo'n algeheele overgave in de opgeheven snavels, de uitgeslagen vleugels; de kringoogjes zagen zoo vertrouwend, dat er me wel eens iets als 'n rilling doorging als er van »Kerstganzen« gesproken werd. Erg sentimenteel? Ik kan 't niet helpen. Ik zag in m'n verbeelding zoo'n ruige hand om den slanken donsnek, die gemakkelijk als 'n handvat zich leende tot grijpen, tot vergrijpen. De makke, zachte dieren, ze zouden heel niet tegenstribbelen. Neen, dat niet, er moest een plaatsje voor gezocht en dat werd gevonden, twee bleven en twee gingen naar 'n slotgracht, waar ze als blanke zwanen dienst deden tot opluistering. We laten weer eieren uitbroeden maar ditmaal door »moeder de gans«.

MARIE GIJSEN.

LANGS DONKERE WEGEN.

VOOR hen, die zoowel 's winters als 's zomers, zoowel bij minder gunstig als bij goed weer het vrije buitenverblijf boven het woelige stadsleven verkiezen, voor hen zijn uitstapjes bij avond of bij nacht geen onbekende zaken. De echte buitenmensch moet niet alleen weten, wat er des daags in zijn omgeving te zien is; ook van wat de nacht biedt, moet hij eenigszins op de hoogte zien te komen.

Bij helderen maneschijn, als de bleke stralen den heelen omtrek zoo vreemd belichten en boomen en boerderijen zich donker afteekenen tegen den grijzen horizon; bij getemperd maanlicht of bij flonkerende sterrenpracht, als alles eenkleurig en vaag opduikt, in beide gevallen is een nachtelijke tocht zeer aanbevelenswaardig. Maar ook als een diep zwart alles omfloerst, zoodat men de voorwerpen in zijn naaste omgeving zelfs niet kan onderscheiden, ook dan is een wandeling of vooral een fietstocht niet van bekoring ontbloot. Spookachtig duiken ze op en glijden ze voorbij, alle langs den weg staande voorwerpen: palen, hekken, boomen en huizen, zichtbaar slechts voor enkele oogenblikken in het felle licht van de gasvlam, om onmiddellijk weer in zoo mogelijk nog diepere duisternis te verzinken. Als vale strepen strekken zich langs den grauwen weg de slooten uit, aan weerskanten begrensd door witachtige banden, de rietzoomen, waartusschen het licht flauw wordt weerkaatst door het rimpelende water.

Stil, doodstil kan het dan zijn over de zwarte velden; het is, alsof elk leven rust tot den volgenden dag. Van alles wat 's nachts leeft en werkt, van alle wezens, voor welke de nacht geen rusttijd biedt, bespeurt de mensch maar weinig. Alleen de zich steeds verplaatsende lichte vlek van de rijwiellantaarn geeft eenig denkbeeld van dat nachtleven. Jammer echter dat de nadering er van onder al die dieren zoo'n ontzettenden schrik veroorzaakt. Gewoonlijk buig ik de lantaarn voorover, zoo ver, dat de vlam slechts enkele meters van den weg overstraalt. Twee redenen doen me aldus handelen: ten eerste is dan die betrekkelijk kleine oppervlakte zoo hel verlicht, dat elk voorwerp, zelfs steentjes en sprietjes daarin zichtbaar worden en ten tweede voorkom ik aldus, dat de op grooteren afstand flauw doordringende